

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7S/165/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7013201009
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Judita Juráková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7013201009.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Judity Jurákovvej a členov JUDr. Jozefa Kuruca a JUDr. Juraja Tymka v právnej veci žalobcu: X.. D. X., E.. X.X.XXXX, I. Č. XX, D., zastúpený JUDr. Blankou Nagyovou, advokátkou, Štúrova 44, Košice, proti žalovanému: SOCIÁLNA POISTOVŇA ústredie, Ul. 29. augusta č. 8, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 29386-2/2013-BA zo dňa 3.6.2013, takto

rozhodol:

Žalobu **z a m i e t a**.

Žalobcovi sa nepriznáva právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Žalovaný ako orgán príslušný podľa ust. § 179 ods. 1 písm. b/ zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, ďalej len „ZoSP“/ napadnutým rozhodnutím potvrdil rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka D. č. 121/2013-.KEM-DGP zo dňa 27.3.2013 vo veci nároku žalobcu na dávku garančného poistenia, s poukazom na ust. § 102 ods. 1, § 18 ods. 1, 3, § 12 ods. 1, 2 ZoSP, v znení zákona č. 310/2006 Z.z. a najmä čl. 12 písm. c/ Smernice 2008/94/EC o ochrane zamestnancov v prípade platobnej neschopnosti ich zamestnávateľa.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že žalobca si uplatnil nárok o dávku z garančného poistenia za tri mesiace z posledných 18 mesiacov trvania pracovnoprávneho vzťahu predchádzajúcich začiatku platobnej neschopnosti zamestnávateľa - ACASE, a.s., teda za obdobie mesiacov september až november 2011. ACASE, a.s. zastúpený predsedom predstavenstva - X.. D. X. potvrdil sám sebe neuspokojené nároky z pracovnoprávneho vzťahu za uvedené obdobie v sume 4 390,08 EUR. Pracovnoprávny vzťah žalobcu v a.s. ACASE trval od 1.9.2000 do 30.11.2011, vo funkcii predsedu predstavenstva od 30.10.2000. Dňa 28.5.2012 bol na majetok ACASE, a.s. podaný návrh na vyhlásenie konkurzu, týmto dňom sa táto spoločnosť stala platobne neschopnou, správcom konkurznej podstaty sa stala Slovenská správcovská a reštrukturalizačná k.s.

K odvolacej námietke žalobcu v otázke dokazovania iba poukázal na ust. § 196 ods. 1 ZoSP, teda, že nie je potrebné dokazovať skutočnosti všeobecne známe, ktoré mal žalovaný k dispozícii podľa výpisu z obchodného registra, ako aj ostatné dokumenty - návrh na vyhlásenie konkurzu doručený Okresnému súdu Košice I oneskorene, ďalej exekučné konania, trestný rozkaz Okresného súdu Košice I č. 1 T 90/2012 zo dňa 16.10.2012, skutkový stav zisťovaný Okresnou prokuratúrou Košice I, ktoré dôkazy preukazovali neodvádzanie poistného za zamestnancov v období august 2010 - október 2010, december 2010 - január 2011, spôsob konania v mene spoločnosti a majetkové, finančné pomery spoločnosti ACASE, a.s. a i.

Uviedol tiež, že spoločnosť ACASE a.s. bola preukázateľne v úpadku už v máji 2011, v tom čase neodvádzala poistné na sociálne poistenie Sociálnej poisťovni a zároveň nevyplácala mzdu svojim zamestnancom, viacerým zamestnancom nebola vyplatená mzda už za mesiac marec 2011, napriek tomu bol návrh na konkurz doručený konkurznému súdu až 28.5.2012, po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, teda žalobca si nesplnil povinnosť podľa ust. § 11 ods. 2 zákona konkurze č. 7/2005 Z.z. v znení nesk. predpisov, ďalej len „ZoK“. Tvrdil, že žalobca hrubým zanedbaním svojich povinností štatutárneho orgánu umelo predlžoval stav faktického úpadku spoločnosti.

K odvolacej námietke týkajúcej sa exekučných konaní voči žalobcovi uviedol, že Sociálna poisťovňa má povinnosť vymáhať v exekučnom konaní svoje dlhy pre neodvádzanie poistného, je to jej zákonná povinnosť. Prebiehajúce exekučné konania nemajú žiadny vplyv na povinnosť štatutárneho orgánu zamestnávateľa podľa § 11 ods. 2 ZoK, ani ju žiadnym spôsobom nenahrádzajú.

Žalobca dohodou ukončil pracovný pomer v ACASE a.s. dňa 30.11.2011 Podľa názoru žalovaného, na uvádzané časové súvislosti a oneskorené podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu je nevierohodné, ak žalobca v prípade neuspokojovania jeho pracovnoprávných nárokov počas obdobia troch mesiacov túto situáciu žiadnym spôsobom neriešil a to ani ako zamestnanec, ani ako zamestnávateľ. V dohode o skončení pracovného pomeru čl. III sa zamestnávateľ zaviazal vyplatiť všetky mzdové nároky zamestnanca podľa § 129 ods. 3 Zákonníka práce, t.j. ku dňu skončenia pracovného pomeru alebo v najbližšom výplatnom termíne po jeho skončení. Vzhľadom na neuspokojenie pracovnoprávných nárokov ostatných zamestnancov zamestnávateľa od marca 2011 a neodvádzanie poistného od konca roka 2010, takýto záväzok zamestnávateľa dôvodne vzbudzuje pochybnosti, predmetný záväzok sám voči sebe nedodrжал, avšak uvedený nárok si uplatnil z garančného fondu. Uvedený postup žalovaný považoval za rozpor s dobrými mravmi a najmä priečiaci sa účelu poskytovania dávky garančného poistenia.

Žalobca odvolací dôvod založil na ust. § 102 ods. 1 ZoSP, ostatné podmienky a okolnosti vzniku nároku na dávku garančného poistenia ustanovené v § 18 ods. 1, 3 a § 12 ods. 1 a 2 ZoSP mal splnené. V zmysle čl. 12 písm. c/ Smernice EP a Rady 2008/94/ES je možné obmedziť uspokojovanie nárokov zamestnancov, ktorí mali výrazný vplyv na chod/riadenie spoločnosti. Žalobca mal vplyv na riadenie spoločnosti, preto jeho žiadosti o dávku garančného poistenia nebolo vyhovené. Žalovaný tiež citoval aj čl. 12 písm. b/ Smernice, podľa ktorého odmietnutie poskytnutia dávky v prípade platobnej neschopnosti môže byť odôvodnené aj vzhľadom na existenciu osobitných väzieb medzi zamestnancom a zamestnávateľom a spoločných záujmov vedúcich ku kolúzii medzi nimi /žalobca figuroval na oboch stranách zmluvného vzťahu - na strane zamestnanca i na strane zamestnávateľa, ktorý tomuto zamestnancovi neuspokojoval nároky/.

K odvolacej námietke neposkytnutia ani preddavku na dávku garančného poistenia uviedol, že podľa ust. § 116 ods. 6 ZoSP je možné poskytnúť preddavok na dávku garančného poistenia iba v prípade zamestnanca, ktorý preukáže nárok na dávku garančného poistenia, čo u žalobcu preukázané nebolo.

Žalobca proti vyššie uvedenému rozhodnutiu žalovaného podal v zákonnej lehote žalobu.

Medzi žalobné dôvody uviedol:

- 1/ žalobca splnil zákonné ustanovenia § 4 ods. 4, § 18 ods. 1 a 3, § 12 ods. 1 a 2 ZoSP,
- 2/ žalovanému nedáva možnosť žiadne ustanovenie ZoSP hodnotiť pracovnoprávne postavenie žalobcu,
- 3/ nedôvodne sa vytýka žalobcovi, že dňa 29.6.2012 bolo pobočke žalovaného doručené Potvrdenie zamestnávateľa na účely nároku na dávku garančného poistenia, v ktorom žalobca sám sebe potvrdzoval neuspokojené nároky z pracovnoprávneho vzťahu, čím sa popiera rovnosť práv pri uplatňovaní tohto nároku,
- 4/ žalovaný ani jeho pobočka žiadny spôsobom nepreukázali, že žalobca v postavení zamestnanca vyplývajúceho z pracovnoprávneho vzťahu ako aj štatutárneho zástupcu súčasne mal priamy vplyv na chod spoločnosti, preto žalovaný nepreukázal ani splnenie podmienok uplatnenia Smernice 2008/94/EC čl. 12 písm. c/. Táto smernica zakladá odporúčanie, nie povinnosť členského štátu inkorporovať do svojej vnútroštátnej legislatívy možnosť obmedzenia uspokojovania nárokov osôb, ktoré mali vplyv na chod/riadenie spoločnosti. Tento postup považoval za nezákonný, obdobne poukázal tiež na to, že

citovaná smernica bola spolu s inými právne záväznými aktmi Európskej únie prevzatá do ZoSP, pričom absolútne obmedzenie nároku na dávku garančného poistenia upravuje len ust. § 102 ods. 2 ZoSP a relatívne obmedzenie ust. § 103 ZoSP. Iné obmedzenia, kedy zamestnanec nemá nárok na dávku garančného poistenia ZoSP nepozná. Žalovaný oprel dôvody napadnutého rozhodnutia o skutočnosti, ktoré v tomto konaní neboli zisťované, preto považuje rozhodnutie za nepreskúmateľné.

5/ Nesúhlasil s dôvodmi, v ktorých žalovaný poukazuje na oneskorene podaný návrh na konkurz a umelom predlžovaní faktického stavu úpadku zamestnávateľa považoval za neobjektívne a vysvetľuje odovzdanie informačného systému svojmu právnomu nástupcovi, čo sa uskutočnilo až v mesiaci 11/2011, do ukončenia pracovného pomeru žalobcu v spoločnosti ACASE, a.s. Tvrdil, že je žalobca garančne chránený garančným poistením, aj keď garančne poistený nebol. Žalobca nárok na dávku garančného poistenia potvrdil a podľa personálnej aj účtovnej agendy spoločnosti zamestnávateľa deklaroval aj správca konkurznej podstaty úpadcu, ako zamestnávateľa /ACASE a.s./, ktorý ako nezávislá osoba potvrdil posledné tri neuspokojené mesiace nevyplatené mzdy žalobcovi ako zamestnancovi a nie štatutárovi zamestnávateľa.

6/ Pokiaľ ide o otázku viny vo veci trestného rozkazu 1 T 90/2012 zo dňa 16.10.2012 vydaného Okresným súdom Košice I, uvedená vec nie je právoplatne skončená, pričom žalobca v postavení štatutárneho orgánu prestal vykonávať funkciu predsedu predstavenstva a za túto spoločnosť koná správca konkurznej podstaty. Poukázal na odvody poistného do roku 2010 v priemere 200.000,- EUR ročne, v roku 2010 121.000,- EUR, spoločnosť zamestnávateľa tieto dlhy v exekučnom konaní postupne plnila, až následne bolo zistené, že súdny exekútor konajúci v prospech žalovaného, ako oprávneného nepostúpil podstatnú časť vymoženého dlhu pre oprávneného, čím žalobca vyvracia tvrdenie žalovaného o priamom vplyve žalobcu na chod spoločnosti, čo preukázané nebolo vo veci nároku žalobcu na dávku garančného poistenia. Uviedol tiež, že v konaní o žiadosti na dávku garančného poistenia pobočka žalovaného sústavne prerušovala konanie, nerozhodla v zákonom stanovenej lehote, tvrdiac, že žiadosti žalobcu nebola venovaná náležitá pozornosť a preto aj výsledok z tak dlhého konania vyústil v nedostatočne zistený skutkový stav.

Žalovaný sa vyjadril k podanej žalobe dňa 18.2.2014. Svoje vyjadrenie opiera o tie isté právne argumentácie a skutkové dôvody, ktoré sú obsahom napadnutého rozhodnutia žalovaného. Žalobca záväzky z pracovnej zmluvy a z dohody o skončení pracovného pomeru sám voči sebe nedodrжал a svoje neuspokojené nároky z pracovnoprávneho vzťahu si neskôr uplatnil z garančného poistenia. Uvedené konanie žalovaný považoval za rozpor s dobrými mravmi a najmä priečiacemu sa účelu poskytovania dávky garančného poistenia. K prevzatiu spoločnosti právnym nástupcom uviedol, že návrh na vyhlásenie konkurzu podal žalobca s časovým odstupom 6 mesiacov po prevzatí povinnosti spoločnosti ACASE, a.s. nastupujúcou spoločnosťou /koncom mája 2012/. Zistenia v trestnej veci boli dostatočným podkladom pre odôvodnenie rozhodnutia žalovaného, v súlade s § 209 ods. 1 ZoSP. K prieskumu v rozhodovacej činnosti zaujal stanovisko, že ako náhle pobočka žalovaného obdržala relevantné dôkazy /dňa 12.11.2012/ k žiadosti o dávku garančného poistenia, pobočka v konaní ďalej pokračovala a preto neuznal námietku týkajúcu sa nedostatočne zisteného skutkového stavu v danej veci.

Súd podľa ust. § 247 a nasl. O.s.p. preskúmal rozhodnutie žalovaného a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu dospel k záveru, že žalobe nebolo možné vyhovieť z nasledovných dôvodov :

Žalobca ako zamestnanec podľa pracovnej zmluvy uzavretej podľa ust. § 28 a nasl. Zákonníka práce zo dňa 1.9.2000 /vo funkcii manažéra spoločnosti ACASE, a.s. Košice/ si uplatnil nárok na dávku garančného poistenia na pobočke Sociálnej poisťovne v D. podľa ust. § 102 ods. 1 ZoSP, účinného ku dňu 29.6.2012.

Podľa citovaného ustanovenia ZoSP, podľa ust. § 102 ods. 1 ZoSP, zamestnanec zamestnávateľa podľa § 18 má nárok na dávku garančného poistenia, ak jeho zamestnávateľ sa stal platobne neschopný a nemôže uspokojiť nároky tohto zamestnanca, ktorými sú

- a/ nárok na mzdu a náhradu za čas pracovnej pohotovosti,
- b/ nárok na príjem plynúci členovi družstva z pracovného vzťahu k družstvu,
- c/ nárok na odmenu dohodnutú v dohode o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru,
- d/ nárok na náhradu mzdy za sviatky a pri prekážkach v práci,

e/ nárok na náhradu mzdy za dovolenku, na ktorú vznikol nárok počas kalendárneho roka, v ktorom vznikla platobná neschopnosť zamestnávateľa, ako aj za predchádzajúci kalendárny rok,
f/ nárok na odstupné, ktoré patrí zamestnancovi pri skončení pracovného pomeru,
g/ nárok na náhradu mzdy pri okamžitom skončení pracovného pomeru,
h/ nárok na náhradu mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru,
i/ nároky cestovných, sťahovacích a iných výdavkov, ktoré vznikli pri plnení pracovných povinností,
j/ nárok na náhradu vecnej škody v súvislosti s pracovným úrazom alebo chorobou z povolania,
k/ nárok na náhradu príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti zamestnanca podľa osobitného predpisu,
l/ súdne trovy v súvislosti s uplatnením nárokov z pracovného pomeru zamestnanca na súde z dôvodu zrušenia zamestnávateľa vrátane trov právneho zastúpenia.

Podľa ust. § 103 ods. 2 cit. zákona, dávka garančného poistenia sa poskytne najviac v rozsahu troch mesiacov z posledných 18 mesiacov trvania pracovnoprávneho vzťahu predchádzajúcich začiatku platobnej neschopnosti zamestnávateľa alebo ku dňu skončenia pracovnoprávneho vzťahu z dôvodu platobnej neschopnosti zamestnávateľa.

Podľa ust. § 18 ods. 1 cit. zákona, povinne garančne poistený je zamestnávateľ zamestnanca v pracovnoprávnom vzťahu a člena družstva, ktorý je v pracovnom vzťahu k družstvu.

Podľa ust. § 18 ods. 3 cit. zákona, nárok na dávku garančného poistenia z garančného poistenia zamestnávateľa má jeho zamestnanec uvedený v odseku 1 po splnení podmienok ustanovených týmto zákonom.

Žalobca žiadal o dávku garančného poistenia za obdobie od 1.9.2011 do 30.11.2011 v sume 4 390,08 EUR.

Nárok žalobcu bol zamietnutý z dôvodu, že pri činnosti spoločnosti ACASE, a.s., ktorá sa stala platobne neschopnou už pred vyhlásením konkurzu, mohol žalobca v osobe predsedu predstavenstva predvídať svoj úpadok už skôr, než podal návrh na konkurz, keď za obdobie august 2010 až október 2010 a december 2010 až január 2011 neodviedol za svojich zamestnancov poistné napriek tomu, že mal v tom čase na svojom účte dostatok finančných prostriedkov na tieto odvody, čo potvrdzuje trestný rozkaz 1 T 90/2012 zo dňa 16.10.2012

Z uvedeného dôvodu, žalovaný ako odvolací orgán považoval konanie žalobcu v rozpore s dobrými mravmi, keď požiadal o dávku garančného poistenia sám sebe z pracovnoprávneho vzťahu ako zamestnanca, pričom, sa mohol podľa ust. § 11 ods. 2 zákona o konkurze ako štatutárny orgán pri zachovaní odbornej starostlivosti dozvedieť o svojom úpadku v lehote, v ktorej už nebol schopný plniť svoje zročné záväzky svojim veriteľom, teda minimálne k 31.05.2011. Z týchto dôvodov, žalovaný, ako aj prvostupňový správny orgán využijúc čl. 12 písm. c/ Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/94/ES právne uzavrel, že v takom prípade je možné obmedziť uspokojovanie nárokov zamestnancov, ktorí mali výrazný vplyv na chod/riadenie spoločnosti.

Žalobca v námietke pod bodmi 2/, 4/ a 5/ nesúhlasí so záverom žalovaného, pokiaľ ide o výklad tohto článku smernice a to z dôvodu, že žalovaný nijakým spôsobom nepreukázal vplyv štatutárneho orgánu na chod spoločnosti, čo v konkrétnom dôsledku ani nemôže mať vplyv na žiadosť o dávku zamestnanca tohto zamestnávateľa /ACASE, a.s./ vo vzťahu k ustanoveniam § 4, § 12 ods. 1, 2, § 18 ods. 1, 3 a § 102 ods. 1 ZoSP, ktorých podmienky nároku na dávku garančného poistenia inak splnil.

Súd k uvedeným tvrdeniam a právneho názoru žalobcu zaujal stanovisko, že tvrdenia žalobcu, pokiaľ ide o právnu argumentáciu vyplývajúcu priamo z ust. § 102 ods. 1 ZoSP, žalobca teoreticky splnil. Nemohol však splniť podmienku, ktorá vyplývala práve z článku 12 písm. c/ citovanej smernice, podľa ktorej táto smernica nemá vplyv na možnosť členských štátov odmietnuť alebo znížiť zodpovednosť uvedenú v čl. 3 alebo povinnosť ručenia uvedenú v článku 7 v prípadoch, keď zamestnanec sám alebo spolu so svojimi blízkymi príbuznými bol vlastníkom podstatnej časti podniku alebo podnikateľskej činnosti zamestnávateľa a mal výrazný vplyv na jeho činnosti. Článok 3 uvedenej smernice uvádza, že členské štáty prijímajú potrebné opatrenia, ktorými zabezpečia, že záručné inštitúcie zaručia podľa článku 4 výplatu neuspokojených nárokov zamestnancov vyplývajúcich z pracovnoprávnych zmlúv alebo

pracovnoprávných vzťahov vrátane výplat odstupného pri skončení pracovnoprávných vzťahov, ak to ustanovujú vnútroštátne predpisy.

Podľa článku 4 bod 1. cit. smernice členské štáty majú možnosť obmedziť zodpovednosť záručných inštitúcií uvedených v článku 3.

Podľa článku 7 cit. smernice, členské štáty prijímajú potrebné opatrenia, ktorými zabezpečia, že neplatenie povinných príspevkov do vnútroštátnych systémov sociálneho zabezpečenia zamestnávateľom v čase pred začiatkom jeho platobnej neschopnosti nemá nepriaznivý vplyv na oprávnenie zamestnancov poberať dávky od týchto poisťovacích inštitúcií, pokiaľ sa príspevky zamestnancov zrážali z vyplácanej odmeny.

Z ust. § 102 ods. 1 ZoSP teda taxatívne vyplýva, kedy zamestnanec spĺňa podmienky nároku na dávku garančného poistenia.

V prípade nároku žalobcu ide o situáciu, kedy žalovaný v čase rozhodovania o tejto dávke mal preukázané, že žalobca za svojich zamestnávateľov neodviedol SP poistné za inkriminované obdobie, teda z uvedeného iba objektívne vyplýva, že žalobca si nesplnil povinnosti vyplývajúce zo zákona, pričom z tohto konania je možné vyvodiť záver, že mal vplyv aj v tejto oblasti na chod spoločnosti súvisiacimi s odvodom poistného, bez ohľadu na to, ako skončí trestnoprávna zodpovednosť v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 90/2012. V konečnom dôsledku potom, ak žalovaný použil článok 12 citovanej smernice na to, aby odmietol túto dávku žalobcovi vyplatiť, uvedené korešponduje s výkladom článku 7 citovanej smernice, pretože tieto príspevky /poistné/ sa síce zrážali z miezd zamestnancov, ale neboli odvedené. V danom prípade neplatenie poistného do systému SP sa neuskutočnilo nie preto, že by žalobca bol v tom čase už v platobnej neschopnosti, ale preto, že tieto neodviedol, hoci v tom čase s uvedenými prostriedkami na účte disponoval.

Žalovaný nemohol vykonávať dôkazy, týkajúce sa toho, ako sa žalobca snažil oddialiť vyhlásenie konkurzu, resp. či včas reagoval na svoj začínajúci úpadok, pretože tieto skutočnosti sú objektívne dané a vyplývajú iba z konkrétnych právnych úkonov samotného žalobcu ako štatutárneho orgánu úpadcu a jeho platobná neschopnosť, resp. už aj začaté exekučné konania uvádzané v žalobných námietkach nemajú vplyv na rozhodnutie žalovaného použiť článok 12 písm. c/ citovanej smernice, pretože takáto možnosť pre správny orgán vyplýva a môže ju využiť, ak to považuje za vhodné.

Súd sa stotožňuje iba so žalobnou námietkou žalobcu v bode 2/, 3/, pokiaľ ide o hodnotenie pracovnoprávneho postavenia žalobcu, v kontexte s ust. § 4 ZoSP, keďže v tomto ustanovení je zamestnanec priamo klasifikovaný v zákone a preto žalovaný mohol pri hodnotení vzťahu manažéra a predsedu predstavenstva vychádzať iba z týchto ustanovení, resp., pri postavení predsedu predstavenstva iba podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka. Ostatné námietky žalobcu, i keď boli spôsobilé na uplatnenie nároku podľa § 102 ods. 1 ZoSP, neboli spôsobilé podľa článku 12 písm. c/ citovanej smernice, preto súd nemal inú možnosť, ako rozhodnúť tak, že žalobu zamietol, keďže nezistil nezákonnosť v rozhodovacej činnosti žalovaného, ani prvostupňového správneho orgánu v tomto smere, ak využil možnosť odmietnuť výplatu pre priamy vzťah žalobcu k obchodnej spoločnosti ACASE, a.s., v ktorej bol predsedom predstavenstva a mal možnosť spolu s ďalšími členmi predstavenstva ovplyvniť chod spoločnosti, prípadne požiadať SP o ďalšie možnosti, ktoré vyplývajú pre povinného na odklad povinných splátok poistného alebo iné zákonné možnosti ovplyvňujúce samotný úpadok obchodnej spoločnosti. V administratívnom spise absentujú dôkazy o využití týchto zákonných opatrení, preto s prihliadnutím na tvrdenia žalobných námietok v ďalších bodoch 4, 5/, 6/ súd konštatuje, že tieto tvrdenia neboli preukázané, preto nemohli byť predmetom preskúmania napadnutého rozhodnutia.

Podľa ust. § 250j ods. 1 O.s.p., ak súd po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe /ďalej len „v medziach žaloby“/ dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom, vysloví rozsudkom, že sa žaloba zamietá.

Žalobcovi sa nepriznalo právo na náhradu trov konania, vzhľadom na neúspech v konaní podľa ust. § 250k ods. 1 prvá veta O.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Najvyšší súd SR v Bratislave prostredníctvom Krajského súdu v Košiciach, a to písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods.3 O.s.p.) uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O.s.p., konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.